

Юган Н. Л.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Голубнича К. О.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

МІФОЛОГЕМА ГРАФА ДРАКУЛИ В СУЧАСНІЙ АНГЛОМОВНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

У статті проаналізовано міфологему графа Дракули в сучасній англійській та американській літературах (на матеріалі романів Дейкра Стокера та Аена Голта «Дракула. Повстання мерців» і Сірі Джеймс «Дракула, любов моя»). Постмодерністський підхід до цього літературного персонажа досить консервативний. Сучасні письменники не роблять Дракулу таким, що значно відрізняється від оригінального образу, створеного Б. Стокером. Однак відповідно до новітніх тенденцій у межах більш вільного творчого простору автори додають до міфопоетики Б. Стокера романтичність, таємничість, розкутість.

Ключові слова: міфологема, граф Дракула, англійська література, «вампіричний наратив», трансформація сюжету.

Постановка проблеми. Роман Брема Стокера «Дракула» (“Dracula”, 1897) дійшов до нас крізь віки, викликавши неабияку реакцію не тільки з боку літературних критиків, але й із боку інших письменників і творців. Дракула, мабуть, є найпопулярнішим кіноперсонажем: існує близько 200 різноманітних екранізацій «Дракули», що являють собою іноді найнеймовірніші інтерпретації добре відомої всім історії. Те ж саме відбувається і в літературі. Народившись в Англії, роман має багато продовжень, написаних у різних куточках світу.

«Якщо уподібнити сучасну культуру людському тілу, то на ший велета, що утвориться внаслідок такої трансформації, неодмінно знайдуться дві маленькі дірочки – автограф графа Дракули. Образ вампіра-аристократа, породжений фантазією Брема Стокера та кривою історією Середньовіччя, давно став частиною новітньої міфології. Ми бачили Дракулу смішним і страшним, молодим і немічним, чорношкірим і зеленим, як стара цвіль. Однак над сонмом віддзеркалень і понині височіє брилою нескінченно привабливий оригінал» [5, с. 5].

Спадщина Брема Стокера загалом – це свого роду «лабораторія вампіричного міфу», в одній із колб якої народився безсмертний образ. Але це не означає, що зміст інших колб позбавлений інтересу. Їхній зміст специфічний і цікавий тим, що в них немовби кристалізується образ вампіра

й увесь вампіричний «етикет», який пізніше був розтиражований у літературі та кінематографі [2, с. 108].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У статтях Т. І. Хоруженко та А. А. Раті згадано роман Д. Стокера й А. Голта «Дракула. Повстання мерців» у контексті літератури про вампірів [3; 4]. При цьому Т. І. Хоруженко головними джерелами для аналізу робить романи Б. Стокера «Дракула» та С. Маєр «Сутінки» а А. А. Раті у своїй статті вивчає описи героя в жанрі літератури жахів та особливості англо-українського перекладу.

Постановка завдання. Мета статті – проаналізувати міфологему графа Дракули в сучасній англійській та американській літературах.

Виклад основного матеріалу. Роман Дейкра Стокера та Аена Голта «Дракула. Повстання мерців» (“Dracula the Un-dead”) вийшов у 2009 р. і одразу ж став об’єктом інтересу широкої публіки. Звісно ж, своєю популярністю цей сиквел роману великого ірландця, перш за все, зобов’язаний своєму авторові: Дейкр Стокер – це правнучатий племінник Брема Стокера, канадсько-американський письменник, спортсмен і режисер. Його колега Айен Голт – випускник Нью-Йоркського університету мистецтв, що вивчав творчість Б. Стокера ще коли вчився в університеті та загорівся ідеєю продовження знаменитого роману. Для цього Голт спочатку попрацював кінорежисером (він є фанатом

Бели Лугоші від самого дитинства), зробив свій внесок у написання сценарію для фільму «Шукаючи Дракулу» 1972 р., об'їздив усю країну з лекціями про історичний прототип кровожера (Влада Цепеша) і, познайомившись під час цих подорожей із правнуком Стокера, написав у співавторстві книгу «Дракула. Повстання мерців» (“Dracula the Un-dead”), що є єдиним офіційно визнаним продовженням добре відомої всім історії [1].

Сірі Джеймс – американська письменниця, автор восьми визнаних критиками романів, до числа яких входить і «Дракула, любов моя» (“Dracula, My Love: The Secret Diaries of Mina Harker”), написаний у 2010 р. Сірі є прихильницею вікторіанської літератури, вона велика шанувальниця творчості сестер Бронте, Джейн Остін, і в багатьох своїх творах письменниця спирається на поетичні ідеали вікторіанства.

Особливостями роману Джеймс є те, що історію про вампіра, вже відому, ми читаємо знову, під іншим кутом зору. У «Дракулі» було багато нез'ясованих питань і нерозгаданих загадок, і С. Джеймс дає нам відповіді майже на всі з них. Ми дізнаємося про роман Дракули з Міною, про його історію та родовід, правду про його вампірську суть і вчинки. Дракула постає перед нами як чаруючий образ, а не те Чудовисько, яке ми бачили на сторінках інших романів. Але з розв'язки історії ми дізнаємося, чи насправді граф такий добрий, уважний, люблячий і невинний, як може здатися на перший погляд. “I wanted to keep all the characters of Bram Stoker’s original. I respect him and his novel” (Я хотів зберегти всіх персонажів оригіналу Брема Стокера. Я поважаю його та його роман) [6].

Роман С. Джеймс не мав такої популярності, як спільний твір Стокера-молодшого та Айена Голта, але в колах шанувальників «Дракула, любов моя» здобув дуже багато прихильників, особливо серед жінок, адже жанр цього твору – любовний роман. Він поєднує в собі також деякі елементи готики (роман про Дракулу просто не може їх не мати) і загалом дуже схожий на вікторіанські жіночі романи.

На думку дослідників феномена Дракули Т. А. Михайлової та М. П. Одеського, «вампіричний наратив» складається з таких частин: «пролог – зображення раціонального життя героїв, поява вампіра й опис шкоди, що він завдає; впізнання вампіра (як правило, на цьому етапі вводиться якийсь науковий відступ про вампірів); боротьба з вампіром; перемога вампіра та його знищення (іноді уявне знищення, зумовлене орієнтацією автора на сюжет із продовженням)» [2, с. 133]. У романах Д. Стокера, А. Голта та

С. Джеймс запропонована Т. А. Михайловою і М. П. Одеським схема трансформується. В обох випадках події доповнюються новою частиною – розкриття істинної натури головного негативного героя, момент між «впізнанням» вампіра та «знищенням» його. Ця риса відрізняє постмодерністський підхід до міфологеми Дракули, бо більша частина продовжень і так званих переосмислень цього міфу зводиться до того, щоб відкрити таємниці й особливості долі антагоніста, які не були розкриті Б. Стокером. Для досягнення цієї мети обидва автори використовують різноманітні наративні техніки та прийоми. Наприклад, ретроспективу – лінія сюжету вампіричного наративу відхиляється та повертається в минуле. На цьому прийомі базується майже весь твір С. Джеймс: головна героїня (Міна Гаркер) пише щоденник, де згадує про все, що сталося в роки її знайомства з Дракулою. У творі «Дракула. Повстання мерців» ретроспективні події та флешбеки у минуле також відіграють важливу роль: вони пояснюють причини ворожнечі між графом і Баторі, проводять паралелі між Дракулою та Квінсі Гаркером, підводячи читача до думки, що граф дійсно є його батьком.

У творі «Дракула. Повстання мерців» велику роль також відіграють реальні історичні персонажі, уведені Д. Стокером та А. Голтом. Б. Стокер уведений у роман як самостійний персонаж, який надає твору більшої ефектності та «наближеності» до оригінальної історії – безліч посилянь та алюзій на реальні історичні події виділяють твір серед інших продовжень і змін «Дракули».

Зовні Дракула в цьому романі практично не відрізняється від оригінального персонажа, описаного Б. Стокером. Таке ж чорне волосся, бліда шкіра, блакитні очі, темний одяг. Символічний готичний антураж, як і в першоджерелі, є незмінною характеристикою негативного персонажа, додає йому загадковості й таємничості. З іншого боку, чорна символіка вказує на деяку таємницю в поведінці та внутрішніх мотиваціях персонажа, який відкривається з досить несподіваного боку. Найважливішим ходом, який зробили в книзі Д. Стокер і А. Голт, є те, що вони повністю ототожили «книжкового» Дракулу з його історичним прототипом – Владом Цепешем, Дракулою, мотивуючи це тим, що спочатку Б. Стокер особисто хотів провести більш чітку паралель між своїм персонажем і реально існуючим волоцьким правителем. Але історія Дракули, який насправді є Владом, досить заплутана, бо йому доводиться двічі прикриватися чужою личиною. Перший раз – взяти графський титул і

жити як випечений англійський аристократ старосвітського виховання, другий – коли для того, щоб виявити свого головного ворога, Владу доводиться прикидатися актором театру на ім'я Басараб. Дуже чітко в такому контексті простежується прямий зв'язок графа з одним з його прототипів – актором Генрі Ірвінгом, у якого автору «Дракули» доводилося працювати досить тривалий час.

Найбільш яскрава риса модифікованого Дракули в романі Д. Стокера та А. Голта – це його релігійність. У романі Б. Стокера Дракула представлений майже як антихрист, що боїться будь-якої церковної символіки (зокрема, розп'яття). У романі «Дракула. Повстання мерців» граф відкривається з несподіваного боку: міфологема Чудовиська й Антигероя трансформується в міфологему Героя. За допомогою релігії Дракула, який в першоджерелі здавався демоном, пекельним чудовиськом і темним створінням, повністю очищається, бо він веде боротьбу за Бога. Антагоністом у цьому випадку виступає сумнозвісна графиня Ержебет (у романі Єлизавета) Баторі, відома шанувальникам легенд та історій про вампірів своєю кровожерливістю. Завдяки цьому жіночому персонажу граф Дракула переходить з амплу Монстра, кровожерного створіння в амплу Героя та Мученика, бо він гине, борючись зі злою графинею. Також примітно, що автори роману скористалися саме цією історичною особою, бо для того, щоб вигідно відтінити новий образ графа, необхідно було протиставити йому негативний персонаж, не менш могутній і сильний, ніж він сам у первісній версії історії. На цю роль найкраще підходить саме графиня Єлизавета Баторі, тому що вона стає ще більш кровожерливою, істеричною, злою та дратівливою, ніж Дракула Б. Стокера.

Морально-етичні характеристики й особистісні якості графа в романі «Дракула. Повстання мерців» мають дуальний характер: з одного боку, всі події свідчать проти нього, і герої роману підозрюють графа в новій хвилі заворушень і кривавих вбивств, що відбуваються в Лондоні, причому на це вказують усі докази; з іншого боку, Дракула, що веде боротьбу за Бога і що захищає його праведне ім'я, – абсолютний нонсенс, у який складно повірити навіть у фінальні моменти твору, коли Баторі, посланниця та слуга Диявола, говорить сакральні слова: “Your blind dedication to godling will destroy you! (Твоя сліпа відданість, поклоніння знищить тебе!)”. “If the God’s knight who stands for the truth will be challenged, he never comes off-second best (Якщо Бог лицаря, який стоїть за правду, буде оскаржений, він ніколи не відступається – другий кращий)” [8, с. 394], – відповідає їй

граф. Дуже шляхетним Дракула показаний у багатьох кінцевих сценах роману, коли він бореться з Баторі, хоча до цього він завжди ототожнювався своєю персоною із злом у чистому вигляді.

Дуже тісно з релігійністю образу пов'язані і моральні якості графа, який у романі Б. Стокера постає створінням, нездатним до любові. Водночас Дракула є людиною з досить трагічною долею, бо в сімейному та особистому житті йому не пощастило. Колись він любив Єлизавету Баторі, але та відвернулася від Бога, якому вірно служить Дракула, і перейшла на бік Сатани й зла. Переживаючи особисту трагедію, Дракула стояв перед складним вибором – залишитися на боці свого Бога або вибрати кохану жінку. Дракула робить вибір на користь віри, і через це починається багатівікова ворожнеча двох досконалих безсмертних істот, у якій гине безліч безневинних людей. І тут знову образ графа може отримати подвійне трактування: з одного боку, він вчинив як справжній праведник, коли приніс у жертву особисте щастя заради служіння Господу. З іншого – вибравши інший шлях, Дракула «пустив» у світ кровожерного й абсолютно божевільного вампіра, який став йому мстити, вбиваючи звичайних людей, яких граф намагався не чіпати.

Але Дракула не настільки чистий і праведний, яким здається, бо він мав зв'язок із Міною Гаркер, коли та вже була заручена зі своїм нареченим Джонатаном. Унаслідок цього в історії відбувається зовсім несподіваний хід – у неживого й «не-мертвого» графа з'являється син, народжений Міною Гаркер і названий на честь Квінсі Морріса. Тут початкові архетипні переконання про вампірів порушуються: згідно з легендами, мрець, що ожив завдяки магичній силі, не може мати дітей, бо його тіло, як і дітородні органи, мертві, причому як у жінки-вампіра, так і в чоловіка. Однак у XX і XXI ст. питання сексуальності вампірів гостро постало перед письменниками й кінематографістами, і, підкоряючись законам часу, Д. Стокер та А. Голт надали своєму Дракулі певний сексуальний шарм, зробивши Міну Гаркер його коханкою. Однак при цьому автори не вийшли за межі дозволеного, як це сталося в інших постмодерністів (наприклад, у Стефені Маєр). Хоча в книзі Б. Стокера немає прямих вказівок на те, що граф Дракула міг мати інтимні стосунки з жінками, ми знаємо про трьох його дружин, що жили в замку та кровожерливо вбивали будь-якого незнайомця, який прийде туди. З іншого боку, деякі натяки на секс в оригіналі історії є, адже роман Б. Стокера був у певному розумінні «проривом» крізь вікторіанську мораль.

Якщо в оригінальній версії міфологема Дракули, що має архетипну основу у формі Чудовиська, протистоїть міфологеми Героя (а точніше – героїв), то в романі С. Джеймс ці дві міфологічні суті скоріше змагаються між собою. Дракула в цьому творі не менш привабливий, ніж герой (яким є Джонатан Гаркер). С. Джеймс перевернула класичні уявлення про графа Дракулу, виконавши таємну мрію всіх прихильниць цього персонажа й перетворивши його зі злобного й похмурого вампіра на елегантного та загадкового героя-коханця. Крім незвичайного амплу головного героя, у цій книзі викладена історія графа, яку ми бачили в першоджерелі, тільки із зовсім іншого боку. У книзі С. Джеймс можна знайти пояснення всім графським вчинкам, які незрозумілі нам у творі Стокера, і головне – ми можемо дізнатися, чому Дракула так чинив, що його змусило вбити Люсі Вестенра й боротися проти союзу її женихів, доктора Ван Гельсінга та Джонатана Гаркера. Крім того, у цій книзі вампір показаний майже як звичайна людина, якій чужі деякі людські звички (такі як їжа, сон та інше), але не чужа головна людська якість – здатність любити й віддавати свою любов.

Назва роману – «Дракула, любов моя» – є прямою вказівкою на те, що в романі буде йтися не тільки про зло, суперечливі вчинки, містику, а перш за все про особисті стосунки графа. Такий хід дає змогу читачеві, ще не відкривши книгу, зрозуміти, що його чекає щось зовсім нове, відмінне від загальновідомого уявлення про головного героя й імпліцитно показує, що розповідь ведеться від імені особи жіночої статі. Але це не дає нам приводу думати, що в цьому творі Дракула зовсім очищається та повністю перетворюється з чудовиська на красеня – у романі С. Джеймс він лише має зовнішню випещеність, у якому читач легко розчарується, дійшовши до останніх сторінок.

Роман С. Джеймс написаний не в епістолярній формі, як це було у творі Б. Стокера, а у формі прямої оповіді. Ця зміна форми є взаємовигідною як для читача, так і для самого автора, даючи обом простір для фантазії.

Ще однією важливою особливістю роману «Дракула, любов моя» є те, що більшість звичок графа, опис його життєдіяльності подано дуже докладно, йому приділено багато уваги, на відміну від роману «Дракула», у якому про все ми дізнаємося з вуст доктора Ван Гельсінга, що постає як знавець вампірів. У романі С. Джеймс Ван Гельсінг, мабуть, найголовніший ворог графа, постає вельми недалекою людиною, що намагається позиціонувати себе як вченого, але абсолютно не

обізнаного в цій галузі. Та що там у галузі вампірів – навіть у медицині ця людина не така сильна, як здається. Дракула доводить, що Люсі Вестенра загинула саме через вливання крові, які виробляв професор, тоді як інформація про різні групи крові була людству ще невідома.

Головна героїня цієї історії – Міна Гаркер, від імені якої ведеться оповідь, вже майже будучи заміжньою за Джонатаном Гаркером, зустрічає молодого чоловіка надзвичайної краси на ім'я Максиміліан Вагнер. Він підхоплює її капелюшок, віднесений вітром на край скелі з неймовірною спритністю. Коли Міна бачить, хто її рятівник і помічник, вона мало не втрачає мову від того, який він гарний [7, с. 151].

Як ми бачимо, зовнішній вигляд вампіра тут різко відрізняється від образу, створеного Б. Стокером, у якого вампір був сивоволосим, холодним аристократом у досить поважному віці. Цікавою особливістю роману «Дракула, любов моя» є те, що на його сторінках уперше відкривається ім'я графа – Ніколає. Тривалий час головний герой обманює Міну Гаркер, прикидаючись звичайною людиною, але врешті-решт правда відкривається, і дівчина, яка встигла закохатися в таємничого та прекрасного містера Вагнера, дізнається, що він і є граф Дракула. У той момент він відкриває Міні своє ім'я [7, с. 164].

Протягом усього роману Міна захоплюється красою графа, навіть коли дізнається, що він – «не-мертвий», тому легко закохується в нього [7, с. 191]. Міна помічає те, що зовнішність графа, описана в щоденниках її нареченого Джонатана, різко відрізняється від того, яким герой з'являється до неї на побаченнях, і коли вона ставить Дракулі сакральне питання про такі метаморфози, він спокійно відповідає їй, що може приймати різні обличчя й образ старця використовував тільки для того, щоб зустріти Гаркера.

Символіка кольору у випадку з Дракулою відіграє важливу роль – до звичного чорного одягу додається білий колір, який зазвичай символізує все світле, позитивне, добре. Справді, це додає образу графа в міфопоетиці С. Джеймс певного позитивного шарму. Але чорний колір і морок завжди переслідують графа – він з'являється з темряви, носить темні плащі, і в замку Карфакс майже завжди темно.

Загалом, можна сказати, що зовнішній вигляд графа Дракули в романі Джеймс значно змінений і нагадує більше сучасних вампірів, ніж класичних, до плеяди яких належить оригінальний персонаж Стокера. Звичайно, це зумовлено жанровими осо-

бливостями твору, бо головний герой любовного роману не може просто мати харизму, він повинен бути бездоганний у всьому. Такі риси притаманні Дракулі С. Джеймс. Також хотілося б зазначити, що граф у цьому творі ближчий за інших до своїх прототипів із кінофільмів – адже майже завжди на роль графа запрошувалися не актори із сивиною, а досить молоді й привабливі люди (наприклад, Бела Лугоші або Крістофер Лі). С. Джеймс створила такий образ, який може захопати в себе цільову аудиторію її романів – жінок абсолютно будь-якого віку.

Але як і Дракула Стокера, Дракула в романі С. Джеймс блідне від люті, у нього наливаються кров'ю очі в моменти, коли йому хочеться вкусити свою жертву, і в моменти гніву, а також він має здатність перетворюватися з красеня на чудовисько й у цьому нічим не поступається стокерівському графу [7, с. 311]. Таке потрактування типу графа Дракули поєднує в собі ознаки і класичного монстра, і людини. Цим він більше схожий навіть не на персонажа роману Стокера, а на Монстра, створеного Мері Шеллі. Сірі Джеймс не приховувала, що, перш ніж написати цю книгу, їй довелося перечитати досить багато літератури про чудовиськ, ознайомитися з оригіналом, легендами й оповідями. Серед них були і «Дракула», і «Франкенштейн, або Сучасний Прометей». Крім вищеописаного, граф із роману Сірі Джеймс володіє безліччю здібностей вампіра, деякі з них не згадані в книзі Стокера: він любить пересуватися у вигляді хмароподібного диму або туману, володіє вмінням розширювати приміщення за допомогою оптичних ілюзій і, як і стокерівський граф, управляє летючими мишами, щурами та вовками.

Позитивною рисою графа є те, що він неймовірно освічений, начитаний і володіє різними видами мистецтв. Дракула розповідає своїй таємній коханці Міні про те, як він був знайомий із

Вагнером, Рембрандтом і Леонардо да Вінчі, тому він володіє талантом у музиці й живописі.

Константна характеристика міфологеми Дракули як у романі С. Джеймс, так і у романі Д. Стокера та А. Голта – Дракула є темним, негативним персонажем. Незважаючи на те, що обидві версії мають на меті змінити образ темного володаря вампірів, він все одно залишається негативним героєм. У романі С. Джеймс Дракула майже вбив дитину Міни, про яку вона й гадки не мала, та обманював її (хоча й заради любові) протягом усього сюжету. У романі «Дракула. Повстання мерців» граф хоча й бореться на боці добра, але він залишив свою кохану (Міну) і не мав жодного зв'язку із сином (Квінсі Гаркером). Крім того, в обох творах Дракула – усе ж таки кровопивця, вампір, живий мрець, а значить, навіки проклятий, як зазначено в численних легендах про цих загадкових створінь.

Висновки і пропозиції. Проаналізувавши міфологеми графа Дракули в сучасній англійській та американській літературах, можна зробити висновок, що постмодерністський підхід до цього літературного явища досить консервативний. Сучасні письменники не роблять Дракулу таким, що значно відрізняється від оригінального образу, створеного Б. Стокером. Однак відповідно до новітніх тенденцій у межах більш вільного творчого простору автори-постмодерністи, такі як Д. Стокер і А. Голт та С. Джеймс, додають до міфопоетики Б. Стокера романтичність, таємничість, розкутість. Романи, написані цими авторами, мають на меті відкрити такі риси графа Дракули, які непомітні у творі-оригіналі. Але так званий «темний» символізм і негативні імплікації, властиві цьому герою, залишаються його незмінними, невід'ємними рисами.

Перспективою роботи над цією темою вважаємо аналіз монстра Франкенштейна як міфологічного типу героя.

Список літератури:

1. Айен Голт и Дейкр Стокер. Книжный клуб. Клуб семейного досуга. URL: http://www.bookclub.ua/read/stoker_holt/ (дата звернення: 22.07.18).
2. Михайлова Т. А., Одесский М. П. Граф Дракула: опыт описания. М.: ОГИ, 2009. 206 с.
3. Рати А. А. Особенности описания образа героя в жанре литературы ужасов: переводческий анализ. URL: http://er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/19681/1/Rati_A_A_Kyiv_tekst.doc (дата звернення: 22.07.18).
4. Хоруженко Т. И. Вампирический текст в массовой литературе: от Дракулы к Калленам. URL: <http://www.academia.edu/5529453/>.
5. Шарый А. В., Ведрашко В. Ф. Знак D: Дракула в книгах и на экране. М.: Новое лит. обозрение, 2009. 272 с.
6. James S. Dracula, My Love: review. Boocalicio. URL: <http://boocalicio.us/2010/08/review-dracula-my-love-by-syrie-james/> (date of treatment: 15.08.18).
7. James S. Dracula, My Love: The Secret Journals of Mina Harker. New York: HarperCollins Publishers, 2010. 480 p.
8. Stoker D., Holt I. Dracula: The Un-Dead. New York: HarperCollins Publishers, 2009. 424 p.

МИФОЛОГЕМА ГРАФА ДРАКУЛЫ В СОВРЕМЕННОЙ АНГЛОЯЗЫЧНОЙ ЛИТЕРАТУРЕ

В статье проанализирована мифологема графа Дракулы в современной английской и американской литературах (на материале романов Дейкра Стокера и Аэна Голта «Дракула. Восстание мертвецов» и Сири Джеймс «Дракула, любовь моя»). Постмодернистский подход к этому литературному персонажу достаточно консервативен. Современные писатели не делают Дракулу значительно отличающимся от оригинального образа, созданного Б. Стокером. Однако в соответствии с новейшими тенденциями в пределах более свободного творческого пространства авторы добавляют к мифопоэтике Б. Стокера романтичность, таинственность, раскованность.

Ключевые слова: мифологема, граф Дракула, англоязычная литература, «вампирический нарратив», трансформация сюжета.

MYTHOLOGEME OF THE EARL OF DRACULA IN THE MODERN ENGLISH AND AMERICAN LITERATURE

The article analyzes the mythology of Count Dracula in modern English and American literature (based on the novels of Dykra Stoker and Aene Gault, "Dracula the Un-dead" and Seri James "Dracula, my love"). The postmodern approach to this literary character is quite conservative. Modern writers do not make Dracula significantly different from the original image created by B. Stoker. However, in accordance with the latest trends within a more free creative space the authors add romanticism, mystery, looseness to B. Stoker's mythopoetics.

Key words: mythologeme, Count Dracula, English-language literature, "vampiric narrative", transformation of the plot.